

menige jacht-bibliotheek maken; ook niet jagers zullen er van genieten.

Nov. 1926.

J. L. MOCK.

VAN DE KLEUR VAN HET REEWILD.

Normaal gekleurde reeën zijn in den zomer rood en in den winter grijs. Als we ons echter verschillende reeën, die we in hun zomerdos zagen voor den geest halen, is er toch nogal onderscheid in dat rood. Dit varieert nl. van licht geelrood tot donker bruinrood. Het is al veel jaren geleden, dat we laatstgenoemde kleur zagen bij een zesender, die begin October door onzen hond werd gedreven uit een akkermaalsboschje, waarvan de omgeving in hoofdzaak bestaat uit goeden, hier en daar leemachtige zandgrond met weinig dennen en veel loofhout, waartusschen ook weiland. Een licht geelroode geit zagen we eens in den zomer in een terrein, dat in hoofdzaak uit heide met veel dennen en enkele stukken hakhout op de lagere perceelen bestond. In diezelfde omgeving verrasten we vroeg in den morgen in Juni ook eens een licht bruinrooden bok, laveiende in een stukje jong akkermaalshout. Toen hij ons opens zag, werd hij natuurlijk vluchtig, want hij was geen zo pas van ons verwijderd. Een heerlijk tooneeltje voor den weidman, zoo'n elegante zesender, wegsnellend met lenige, sierlijke vluchten over en tusschen het nog met dauw bedekte jonge kreupelhout, glanzende in den gouden zonschijn.

Twee bruinroode reeën, een geit en een kalf, zagen we ook eenmaal in September in datzelfde veld. Een heel eind daarvan verwijderd, aan den anderen kant van onze woonplaats, waar het terrein uit heide met dennen, akkermaalshout en bouw- en weiland bestond, hoorden we op een van onze wandelingen in Augustus — het is al verscheiden jaren geleden — in een perceel vrij dichte dennen een kleinen hond drijven. We bleven onbeweeglijk staan en plotseling stond op korten afstand voor ons een donker vosroode reebok. Hij staarde ons enkele oogenblikken aan en verdween toen weer in de dekking.

Men neemt aan, dat de structuur van den bodem en de daarmee samenhangende aard van den plantengroei van grooten invloed is, niet alleen op de kleur van het gewei, maar ook op die van den dos van het reewild en wel zoodanig, dat op lagere, goeden grond met veel loofhout beide gewoonlijk donkerder zijn dan op hoogen, schralen bodem met veel dennen. En dit moet dan als volgt worden verklaard. Wordt tegen elzen- of eikenstammetjes het gewei geveegd, dan kleurt het sap van deze houtsoorten dit donkerder dan dat van dennen op de hoogere gronden, terwijl het op den lagere, beteren bodem beschikbare lavei bestanddeelen bevat, die oorzaak zijn van een donkerder dos dan op schrale gronden, waar het reewild niet veel anders dan heide en het lot van dennen tot zijn beschikking heeft.

Abnormaal gekleurde reeën zijn niet zeldzaam. Zoo hadden we eens het geluk twee „zwarttruggen" te zien. Het was in December. We stonden aan een akkermaalsbosch, dat door onzen hond werd afgezocht. Ploteling wisselden daaruit, niet ver van ons af, twee reeën. We waren toen zeer verbaasd over hun kleur. Ze waren nl. inzwart op den rug en wel tot het midden van de flanken. Of hun hals ook zwart was, kunnen we ons niet meer herinneren. Overigens waren ze normaal gekleurd. In hun zomerdos zijn zulke „zwarttruggen" donker bruinrood. We hebben hier naar onze meening te doen met een neiging tot melanisme of zwartkleuring, welke het gevolg is van ophooping van kleurstof in het lichaam.

Volkomen zwartkleuring komt bij het reewild veelvuldig voor. Herhaaldelijk worden zwarte reeën gezien en gescho-

ten. Bij deze ontbreken ook de witte onderlip en de witte punten op de bovenlip, wat bij de „zwarttruggen" niet het geval is. Zwarte reeën zijn in den zomer donkerder dan in den winter. Ze zijn in hun zomerdos inzwart, terwijl hun winterdos iets naar 't grijze trekt.

Albinisme of witkleuring komt bij het reewild ook meermalen doch lang niet zoo veelvuldig als melanisme voor. Dit is een gevolg van gebrek aan kleurstof in het lichaam. Het is dus meer een ziekelijk verschijnsel dan zwartkleuring. Echte albino's, dus exemplaren, die roode spiegels en lichte schalen hebben, worden zelden aangetroffen. Meestal hebben witte reeën normaal gekleurde schalen en spiegels.

Albinisme en melanisme komen bij verschillende zoogdieren voor. Denken we b.v. maar eens aan het konijn, het damwild, het haas, enz. Opmerkelijk vinden we het echter, dat we onder de vogels wel vaak van witkleuring hooren, maar, voor zoover we tenminste weten, niet van zwartkleuring. H.

INGEZONDEN.

Buiten verantwoordelijkheid der Redactie.

Geachte Redactie,

Het is naar aanleiding van het artikel „Het schieten van wild in den bronsttijd", van den heer Mock, dat ik in het strijdperk tredend U om plaatsruimte verzoeke. Laat ik beginnen met te zeggen, dat ik als hartstochtelijk jager iedere poging om ons edel jachtbedrijf te vervolmaken, toejuich en apprecieer, dus ook het streven van den heer Mock naar weidelijkheid en kwaliteit. Men wachtte zich echter voor overdrijving.

Dat men voor zijn opinie uitkomt, zal niemand bezwaarlijk vinden, ook niet wanneer blijkt, dat er alleen van theorie sprake is.

Hinderlijk wordt het, als het met een „aplomb" gebeurd, alsof discussie is uitgesloten. Aparte mentaliteit is noodig om „carrément" een jachtmethode onweidelijk te betitelen, die door duizenden rasjagers als zeer weidelijk wordt beschouwd en zelfs als een hoog jachtgenot wordt aangezien. Er spreekt een te groot gevoel van eigenwaarde om ons Nederlandsche jagers een superioriteit van weidelijkheid te geven boven onze Duitsche bureu.

Waarom die onhoffelijkheid nog aangestipt met enkele onweidelijke antecedenten? Dezulke zijn van ons land ook te verhalen.

† Het heeft mij zeer verheugd een protest te vinden in de jongste *Ned. Jager*; gelukkig van Hollandsche zijde. Des heeren J. van Heek jr. betoog is mij uit het hart geprezen; een protest, dat echter van de redactie van de *Ned. Jager* had moeten komen. 1)

Het is jammer, dat de heer Mock niet kan verbergen zijn sympathie en antipathie te laten voelen in sommige zijner artikelen.

Wij Nederlanders wenschen zonder pro of contra van al onze bureu alleen dat over te nemen, wat voor de jacht bevorderlijk is, zonder gesuggereerd te worden een bepaalde richting uit te kijken.

Iedere jager heeft een geprefereerde wijze van jagen en een geprefereerde wildsoort. „Les goûts et les couleurs ne se discutent pas".

Zijn de jagers, die de patrijzen voor den staanden hond

1) Wij weten zeer wel, dat er onder de Nederlandsche jagers een strooming is, die de Duitsche opvattingen huldigt en een andere, die de persoonlijke meening des heeren Mock is torgedaan.

Daar wij ons op dit punt geen partij stellen, kwamen wij tegen de opvattingen des heeren Mock niet op, evenmin als wij protest aantekenden tegen de meening des heeren van Heek. Red.